బొమ్మా బొరుసూ

- భట్టిప్రోలు విజయలక్ష్మి

"అమ్మా! నిన్న రాత్రి పక్కింటి శంకరం ఇంట్లో దొంగలు పడి ఇల్లంతా దోచుకుపోయార్ట" చెప్పాడు పండరి.

"అయ్యో! ఏ మేం పోయాయి?" ఆదుర్దాగా అడిగింది శకుంతలమ్మ.

"చాలా పోయినాయ టమ్మా! శంకరం భార్య ఒంటి మీద మంగళసూత్రాన్ని కూడా వదిలిపెట్టలేదట వాళ్ళు."

"అ దేమిటి? వాళ్ళు కనీసం కేక అయినా వెయ్యలేదు" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది శకుంతలమ్మ.

లోపల నుంచి భర్తకీ, అత్తగారికీ కాఫీలు తెచ్చి అందిస్తూ అన్నది వనజ - "అది కాదండీ! మొత్తం ముగ్గు రొచ్చారుట. రెండు గుమ్మాల దగ్గరా ఇద్దరు కావలా ఉంటే మూడోవాడు తలుపు పగలగొట్టి లోపలికి దూరాడట. వీళ్ళు మెలకువ తెచ్చుకుని లేచేసరికే దోమతెర బయట వాడు కత్తితో సహా సిద్ధంగా ఉన్నాట్ట. ఇందాకే శంకరం గారి భార్య చెప్పింది."

"అయ్యో పాపం!" అంది శకుంతలమ్మ విచారంగా.

"అంతే కా దత్తయ్యా! శంకరంగారిని కానీ, పిల్లని గానీ దోమతెర లోంచి బయటకు వస్తే చంపేస్తా నని బెదిరించాడుట. లలితని ఒక్కదాన్నే బయటికి రమ్మన్నాట్ట. పాపం లలిత అసలే భయస్తురాలా, ఇంకా వణికిపోయిం దట. బల్బులు వేస్తే వాళ్ళ మొఖాలు చూసి ఆనక గుర్తు పడతా రేమో నని బల్బు లేవీ వేయనీయలేదుట. దోచుకున్న వన్నీ లలిత చేతే తీయించి, మూట కట్టించి మరీ పట్టుకుపోయారట. పైగా ఇంట్లో ఉన్న వెయ్యి రూపాయలూ పట్టుకుపోతూ 'ఇంతేనా ఇంట్లో ఉన్నదీ. సిగ్గు లేదూ మీకు?' అన్నాట్ట. పోతూ పోతూ 'మొగు డున్నాడు కదా నీకు, మంగళసూత్రం కూడా ఎందుకు అది మా కిచ్చేయ్' అని గట్టిగా గుంజుకున్నారుట. పాపం లలిత పెనుగులాడితే మెడ గీసుకుపోయింది కూడానూ." ఉద్వేగంగా చెప్పింది వనజ.

"వాడి నోరు పడిపోనూ! వాడి చేతు లిరిగిపోనూ! వెధవకి ముత్తైదు మెళ్ళో మంగళసూత్రం లాగటానికి చేతు లెలా వచ్చాయో! పంది వెధవ! కలికాలం కదా! తన మహత్తు చూపిస్తోంది" కోపంగా తిడుతూ అంది శకుంతలమ్మ.

"మొత్తానికి దాదాపు పది తులాల బంగారం, రెండు వెండి కంచాలూ, ఆవిడవి ఒక అయి దారు మంచి పట్టు చీరలూ, డబ్బూ పట్టుకుపోయార్ట. పోతూ పోతూ కూడా శంకరం స్కూటరే ఎక్కి మరీ పోయారట" చెప్పాడు పండరి.

"అయ్యో! స్కూటరూ పోయిందా?" బాధగా అడిగింది శకుంతలమ్మ.

"లేదమ్మా! స్కూటర్ ఊరి బయట దొరికిందట. పోలీసులు తెచ్చి ఇచ్చారు. వాళ్ళ అంచనాల ప్రకారం దొంగలు బహుశా నల్గొండ వైపు వెళ్ళి ఉండవచ్చని తెలుస్తోంది. నాలుగు రోజుల్లో పట్టుకుని అన్నీ ఇప్పిస్తాము అని పోలీసులు అన్నారట" అన్నాడు పండరి.

"ఆఁ పోయిన వస్తువు తిరిగి వస్తుందా? అవన్నీ ఉత్త మాటలు. అయినా ఈ రోజుల్లో దొంగతనాలు మరీ పెచ్చు మీరిపోతున్నాయి. నట్టింటో తలు పేసుకుని పడుకున్న వాడికి కూడా భద్రత ఉండటం లేదు" వాపోతూ అంది శకుంతలమ్మ.

"అత్తయ్యగారూ! మీ రేమీ అనుకోనంటే నే నొక మాట చెపుతాను. నేనూ, ఆయనా ఇద్దరం రోజంతా ఇంట్లో ఉండం. మీ రొక్కరే ఉండాలి. మేము లేని అదును కనిపెట్టి ఎవడన్నా ఇంట్లోకి చొరబడితే ఏం కాను చెప్పండి? మీ రేమో నిత్యం బోల్డంత బంగారం వేసుకుని ఉంటారు. కొంచెం 'ఈ దొంగతనాల జోరు తగ్గేదాకా మీ మెళ్ళో ఆ నాలుగు పరసల చంద్రహారం, చేతి నాలుగు జతల గాజులూ తీసి ఇవ్వండి. లాకర్‌లో పెడతాను. ఇప్పుడు అవి లేకపోతే కొత్తగా వచ్చే నష్టం ఏమీ లేదు కదా!"

వనజ ఈ మాట అనగానే ఒక్కసారిగా శకుంతలమ్మ బిగిసిపోయింది వెంటనే పొడిపొడిగా సమాధానం చెపుతూ "పర్వాలేదు. నా కేం అలాంటి భయాలు లేవు" అంది ఆ మాట అక్కడితో ఆపేయా లన్నట్లు.

"అవునమ్మా! వనజ చెప్పిన మాట బాగుంది. నా కెందుకో ఇన్నాళ్ళూ ఆ ఆలోచనే రాలేదు. మేం లేనప్పుడు ఎవడన్నా వచ్చి నీ గొంతు పిసికితే కూడా పలికే దిక్కు లేదు. బంగారం పోతే పోయింది. నీ కేమన్నా అయితే మరీ కష్టం కదూ! అసలే గ్రాము బంగారం ధర మూడొందల ముప్పై రూపాయ లుంది ఈ రోజు" అన్నాడు పండరి.

"ఏం పర్వాలేదు. బంగారం కొనుక్కున్నది ధరించటానికే. నేను నా ఒంటి మీద బంగారం తియ్యను. బంగారం ఉండి కూడా మీ అందరిలా నేను బోడి బొమ్మలా ఉండలేను." శకుంతలమ్మ మాటల్లో విముఖత స్పష్టంగా కనిపించింది.

"అది కా దత్తయ్యగారూ. నేను చెప్పింది మీ క్షేమం ఆలోచించే. ఇందులో నా కేమిటి లాభం?" అంది వనజ బాధగా.

"లాభం నీ కెందుకు లేదూ? ఉన్న లాభమే నీకు. నా బంగారం నా ఒంటి మీంచి నేను బ్రతికుండగానే ఒలుచుకు పోదామని చూస్తున్నారు. నా పేరు మీద ఉన్న ఇల్లూ, పొలమూ వాడి పేరు మీదికి మార్పించుకోవాలని వాడూ, నా బంగారం ఊడలాక్కోవా లని నువ్వూ చేస్తున్న ప్రయత్నాలు నాకు తెలియవా ఏం? అయినా ఏదో నా పేరు మీద ఆ ఆస్తి నా ఒంటి

మీద ఈ మాత్రం బంగారం ఉంది కనుక నన్ను చూస్తూ నా కింత తిండి పడేస్తున్నారు కానీ, లేకపోతే నా గతీ మా మేనత్తగతే అయ్యేది. ఆమె కొడుకూ, కోడలూ అన్నీ లాక్కుని రోడ్డు మీదకి ఆమెను తరిమెయ్యలేదూ? మీ వేషాలు నాకు తెలియ వనుకోకండి'' ఈసడింపుగా ముఖం బిగించుకుని అన్నది శకుంతలమ్మ.

''అమ్మా!'' అని పండరీ, ''అత్తయ్యా!'' అని వనజా ఒకేసారి అరిచారు.

''ఎందు కమ్మా అలాంటి మాట లంటావూ? నిన్ను చంపేస్తేనో, తరిమేస్తేనో నా కొచ్చే లాభం ఏమిటి? ఎటూ నీ ఆస్తికి నే నొక్కడ్నే వారసుడిని. ఇల్లు నాపేర నుంటే మా ఆఫీసులో ఇంటి మరమ్మతులకి లోను తీసుకోవచ్చని ఇల్లు నా పేర మీద పెట్టమన్నా అంతే కానీ వేరే దురాలోచన ఏమీ లేదు. నాన్న ఎటూ లేరు. తల్లిని కూడా తరిమేసే వాడిలా ఉన్నా న్నామ్మా నేను? నీ పెంపకం మీద, నీ రక్తం మీదే నీకు నమ్మకం లేదా అమ్మా! చిన్నప్పటి నుంచి నేను నువ్వు నేర్పినవే నేర్చుకుని పెరిగిందీ? అలాంటి మాటలనటానికి నో రెలా వచ్చిందీ?'' బాధపడ్డాడు పండరి.

అత్తగారి పెడసరపు ధోరణికి వనజ కూడా కయ్యి మంది. వళ్ళు మండింది ఆమెకి. ''అంతగా నాకు బంగారమే కావా లనుకుంటే నా బంగారమే నాకు బోలెడుంది. ఈ రోజున నా డబ్బుతో నాలుగు తులాల బంగారం కొనగలిగే శక్తుంది. నేనైనా మీ గొలుసూ, గాజులూ ధరించి ఊరేగటానికి అడగలేదే! దొంగలు పడి పక్కింట్లో ఉన్నదంతా ఊడ్చుకుపోయారు. మనమైనా జాగ్రత్త పడదామని చెప్పాను. అయినా మీ బంగారం మీ ఇష్టం. రక్తం పంచుకు పుట్టిన కొడుకూ, అతని భార్యా మీ సొత్తు ఎత్తుకుపోతా రేమో అని ఆలోచిస్తూ మీరు అనవసరంగా మెదడు పాడుచేసుకుంటున్నారు. రేపు ఆ పరాయి దొంగ వా డెవడో అవి కాస్తా నాలుగు తన్ని ఎత్తుకుపోతే కానీ తెలిసిరాదు మీకు! ఇన్నాళ్ళ నుంచీ తల్లి కన్నా మిన్నగా మీ అవసరాలన్నీ కనుక్కుని చూస్తుంటే చివరికి ఇదా మీరు నా కిచ్చే కితాబు? అందుకే కాబోలు అన్నారు - నెయ్యీ బంగారం వేసి పెట్టినా అత్త అత్తే కానీ అమ్మ కాదని. ఉద్యోగం చేస్తూ కూడా పొద్దున్న లేచిన దగ్గర్నుంచీ మీ అవసరాలన్నీ మంచం దగ్గరే తీర్చి మరీ పోతున్నానే. అందుకోసం నా కీ బహుమానం అన్నమాట!'' వనజ మాటలు వేడిగా, బాధగా ఉన్నాయి. ఆమె మనసు చాలా కష్టపడిం దనటానికి గుర్తుగా ఎప్పుడూ కంట తడిపెట్టని ధీరురాలిలా ఉండే ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు చురుక్కున మెరిశాయి.

''ఆఁ నా కేం లోకం తెలియ దనుకున్నావా? నన్ను బాగా చూస్తున్నా నంటున్నావు కానీ అదంతా నా బంగారం మీది ఆశతో అని నాకేం తెలియదా ఏమిటి? మీ ఎత్తులన్నీ నాకు తెలుసు. నాలుగు రోజులు మంచిగా చూసి నమ్మించి, ఉన్న నాలుగూ లాక్కున్నాక ఆనక నన్ను నానా కష్టాలూ పెడతారు. అయినా కొడుకు పెళ్ళి అయి కోడలు ఇంటికి వచ్చాక కూడా కొడుకుని నమ్మి బాగుపడిం దెవరూ?''

''కోడలు సరే! వేరే ఇంటి నుంచి, వేరే వ్యక్తుల పెంపకంలో పెరిగి వచ్చింది. కానీ నువ్వు పెంచిన కొడుకు మీద కూడా నీకు నమ్మకం లేదా అమ్మా?'' అంటూ బాధపడ్డాడు పండరి.

''ఎన్నైనా చెప్పరా! మా మేనత్తని చూశాక కొడుకునీ, కోడల్నీ ఎప్పటికీ నమ్మకూడ దనే అభిప్రాయం నాలో బాగా పాతుకుపోయింది. దాన్ని మార్చుకోవటం నా వల్ల కాదు'' కచ్చితంగా అంది శకుంతలమ్మ.

''అంటే మేం రోజూ మీ కోసం ఏం చేసినా మిమ్మల్ని ఇన్నాళ్ళూ ఎంత కనిపెట్టి చూసినా అన్నీ ఆ ఆస్తికోసమే అంటారు!'' కోపంగా అంది వనజ.

''అవును. నిస్సందేహంగా అంతే!'' మొండిగా జవాబు చెప్పింది శకుంతలమ్మ.

''సరే అయితే! నమ్మకం లేని చోట ఉండటం ఎందుకూ? మీరు ఆ పల్లెటూళ్ళో ఇంట్లోనే ఉండి, ఆ పొలంలోని పంటతో బ్రతుకుతూ మీ ఒంటి మీద బంగారాన్ని కోడలూ, కొడుకుల నుంచి కాపాడుకుంటూ ఉండండి. మీ రక్తం పంచుకుపుట్టిన కొడుకు మీదా, మీరు విద్యాబుద్ధులు చెప్పించి పెంచిన కొడుకు మీదే మీకు నమ్మకం లేని నాడు కొత్తగా వచ్చి కోడలు మీద ఎలా ఉంటుందీ? ఎంతసేపటికీ మీ మేనత్తని ఇంట్లోంచి తరిమేసిన ఆవిడ కొడుకూ, కోడలే కానీ, మరి ఏ కొడుకూ, కోడలూ మీకు గుర్తు రారా? నిజంగా నేనూ, మా అబ్బాయీ మీకు వాళ్ళిద్దరిలాగానే కనపడుతున్నామా? మా ప్రవర్తనలో పోలిక మీకు కనిపించిందా? తల్లి ఆస్తి ఇస్తేనే తల్లిని చూసే కొడుకూ, అత్త బంగారం ఇస్తేనే అత్తకి అన్నం పెట్టే కోడలూ ఎంత నీచులో, తన కొడుకు బుద్ధినే నమ్మక కొడుకుని అనుమానించే తల్లీ అంతే నీచురాలు! అలాంటి తల్లి కన్నా వేరే శాపం లేదు. ఇన్నాళ్ళుగా మీ మీదున్న గౌరవాన్ని ఒక్క మాటతో నాశనం చేసుకున్నారు. మీకు మా మీద అలాంటి అనుమానం ఉన్నా మా మనసులు కష్టపడతా యేమో అన్న విషయం కూడా ఆలోచించి మీ రా మాట అని ఉండాల్సింది. నిజంగానే మీకు మా మీద నమ్మకం లేకపోయినా, మీ బంగారం ఇవ్వ ననటానికి వేరేదైనా కారణం చెప్పి ఉండాల్సింది. కానివ్వండి! ఎలాగూ మనసులు విరిచేశారు. అవి ఇక అతకమన్నా అతకవు. ఇక ఈ రోజు నుంచీ మీ దారి మీదీ, నా దారి నాదీ. ఇక నా నుంచి ఏ సేవలూ, శుశ్రూషలూ ఆశించకండి'' అంటూ విసురుగా లోపలికి వెళ్ళిపోయింది వనజ.

''చూశావురా నీ పెళ్ళాం తీరూ? ఎంత పొగరో? తానే కదా ఉద్యోగం చేసి డబ్బు సంపాదిస్తున్నా నని తెగ నీలుగుతోంది. నాకే కనుక చదువుంటే నేనూ చేద్దును ఉద్యోగం. అయినా మా రోజుల్లో ఇలా అత్తగార్ల ఎదుట తలెగరేసి మాట్లాడి ఎరిగామా ఏనాడన్నా? వాళ్ళు ఏమన్నా మా తప్పు ఉన్నా లేకున్నా నోరు మూసుకుని ఉండేవాళ్ళం.'' రోషపడింది శకుంతలమ్మ.

''అమ్మా! వనజ తొందరపడింది. నిజమే! కానీ నువ్వూ తొందరపడ్డావమ్మా! నిజంగానే ఏనాడూ వనజ నిన్ను ఈ ఇంటికి పరాయి వ్యక్తిగా భావించలేదు. భార్యకి ఎంత విలువైన స్థానం ఉంటుందో, తల్లికీ అంతే విలువైన స్థానం ఉంటుంది అని అంటూ ఉండేది. నాకు అన్ని రకాలుగా మంచీ, చెడూ చెప్పి పెంచావనీ, నీ పెంపకం బాగుంటుందనీ ఎప్పుడూ అంటూ ఉండేది. నువ్వే ఒక్కసారిగా ఆ గౌరవస్థానం నుంచి నిన్ను నువ్వే కిందకి పడదోసుకున్నావు.'' బాధగా నుదురు రాసుకుంటూ అన్నాడు పండరి.

''అయితే నే నన్న మాట అబద్ధమా? మా మేనత్త గురించి నీకు మాత్రం తెలియదూ? మునలిదాన్ని, నా జాగ్రత్తలో నే నున్నాను'' అంది శకుంతలమ్మ బింకంగా.

''అది కాదమ్మా! నీ వాదం సమంజసమే. కానీ పిచ్చుక్కీ, బియ్యానికీ ఒకే మంత్రమా అన్నట్లు - నీకు నీ కొడుకూ, కోడలికీ, మీ మేనత్త కొడుకూ కోడలికీ మధ్య భేదమే కనపడలేదా? మా ప్రేమలో, మా సేవలో ఇన్నాళ్ళూ నీకు స్వార్థమే నిజంగా కనిపించిందా? తల్లుల్ని నిర్లక్ష్యం చేసే కొడుకులు లేరు అని నే ననను. కానీ నేను నిజంగా నీ మనసుకు అలాగే కనిపిస్తున్నానా? ఆలోచించమ్మా!

''మేము లేని సమయంలో దొంగలు వచ్చి ని న్నేదన్నా చేస్తా రన్న ఆత్రం తప్ప మా మాటల్లో నిజంగా నీకు వేరే అర్థం స్ఫురించిందా? నిన్నేమన్నా తెలిసో, తెలియకో కష్టపెట్టి ఉంటే క్షమించు. నిజంగా చెపుతున్నాను. నాకు నీకన్నా నీ ఆస్తీ, బంగారం ముఖ్యం కావు. అవి నాకై నేను సంపాదించుకునే శక్తి నువ్వూ, నాన్నే నా కిచ్చారు. పైకి అలా మాట్లాడుతుంది కానీ వనజకి నీ పైన చాలా గౌరవం. ఎందుకో తెలుసా? నువ్వు నన్ను కట్నానికి అమ్ముకోలేదని నీ గురించి తన స్నేహితులతో కూడా చాలా గొప్పగా చెప్పగా ఎన్నోసార్లు విన్నాను నేను. వనజ స్నేహితులు కూడా నీతో ఎంతో స్నేహంగా ఉండటానికి అదే కారణం.

''అమ్మా! ఒక్క మాట. ప్రతి నాణానికీ బొమ్మతోపాటు బొరుసూ ఉంటుంది. అట్లాగే తల్లి దండ్రుల దగ్గర ఆస్తి లాక్కుని తరిమేసే కొడుకులతోపాటు, ఆస్తి ఇచ్చినా, ఇవ్వకున్నా వాళ్ళని నెత్తి మీద పెట్టుకుని చూసే కొడుకులూ ఉన్నారు, ఉంటారు. ఎంతసేపటికీ కొడుకూ, కోడలూ తరిమేసిన మీ మేనత్త ఉదాహరణే చెప్తావు గానీ, చిల్లి గవ్వ ఆస్తి ఇవ్వలేకపోయినా బామ్మని నెత్తి మీద పెట్టుకుని చూసిన నాన్న సంగతి చెప్పవేమ్మా? నాలోనూ ఆ నాన్న రక్తమే ఉంది. ఆలోచించు. అంతేకానీ అనవసరంగా ఏవేవో ఊహించుకుని నువ్వు బాధపడి, మమ్మల్నీ బాధపెట్టకు'' అంటూ వంటింట్లోకి నడిచాడు పండరి.

తన బంగారాన్ని తడుముకుంటూ కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచనలో పడింది శకుంతలమ్మ. ★